

Apostlenes Gjerninger

KAPITTEL 1

- 1 Den første bok skrev jeg, Teofilus, faktisk om alt som Jesus både gjorde og lærte fra begynnelsen,
- 2 inntil den dagen, etter at apostlene ble utvalgt og befalt gjennom Den Hellige Ånd, da han ble opprykket.
- 3 Han viste seg selv levende, og med lidelsene overbeviste han mange, i førti dager viste han seg for dem. Og han snakket om Guds kongedømme.
- 4 Og han spiste sammen med dem, og befalte dem å ikke forlate Jerusalem, men heller vente på Faderens løfte, etter det jeg har hørt.
- 5 For Johannes døpte faktisk med vann, men dere skal døpes i Den Hellige Ånd ikke mange dager fra denne.
- 6 Ettersom de da samlet seg spurte de ham og sa: Herre, vil du i den tid gjenopprette kongedømmet Israel?
- 7 Men han sa til dem: Det er ikke deres sak å vite tid eller tider som Faderen bestemmer i hans egen kraft.
- 8 Ta heller imot kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere. Og dere vil bli vitner om meg i både Jerusalem, og i hele Judea og Samaria, og like til jordens ende.
- 9 Og etter disse ord så de at han ble løftet opp, og en sky tok ham bort fra deres øyne.

Apostlene stod og stirret opp også etter at Jesus ikke mer kunne sees.

- 10 Og når de så opp mot himmelen, etter at han var reist, og se, to menn i hvite klær presenterte seg for dem.
- 11 Og de sa: Galileiske menn, hvorfor står dere og ser mot himmelen?
Denne Jesus, han som er opprykket fra dere til himmelen, gjør en likedan tilbakekomst når det gjelder måten å se på når han reiste til himmelen.

Mange mennesker tror at Jesus skal komme igjen på samme måte som da han drog. Det skal han ikke. Men det er måten å stå og se på som er den samme. For Jesus skal aldri, etter som vi kjenner til, igjen ta på seg et menneskes skikkelse. For det er i Syvårsuken at Herren på et vis vender tilbake til jorden. Og da blir det en spektakulær gjenkomst. Derfor vil mennesker på den tiden stå og se opp.

Luk17:24 For likesom lynet, når det glimter, lyser fra himmelbryn til himmelbryn, slik skal Menneskesønnen være på sin dag.

- 12 Så returnerte de til Jerusalem fra fjellet som heter Oljeberget, som er nær Jerusalem, en sabbatsreise unna.
- 13 Og når de kom fram, gikk de opp til den øverste etasjen hvor de holdt til. Det var både Peter og Jakob og Johannes og Andreas, Filip og Tomas, Bartolomeus og Matteus, Jakob, sønn av Alfeus og Simon den ivrige, og Judas, sønn av Jakob.
- 14 Alle disse fortsatte å være sammen til bønn og tilbedelse, med noen kvinner og Maria, mor til Jesus, og med hans brødre.
- 15 Og i de dager stod Peter opp iblant disiplene og talte. Det var mange folk, og antallet på de som var samlet var hundre og tjue:
- 16 ”Menn og brødre, det er nødvendig ved dette å oppfylle skriften, hvilket før er sagt av Den Hellige Ånd gjennom Davids munn om Judas, som ble en veiviser for de som skulle fange Jesus.

17 Fordi han var regnet som en av oss, fikk han en del av også denne tjenesten.
18 Dette skaffet ham faktisk land av den lønn han fikk for ugjerningen, og han falt på hodet så det revnet på midten, og alt av sitt innhold rant ut.
19 Og dette ble kjent for alle som bor i Jerusalem, så åkeren ble kalt Akeldama på hans eget språk, det betyr blodåkeren.
20 For i Salmenes bok er det skrevet: Hans bolig skal bli forlatt, og han skal ikke være den som bor i den. Og videre: Hans embete skal en annen overta.
21 Derfor må våre menn komme sammen som har vert her hele tiden mens Herren Jesus har gått inn og ut hos oss, helt fra Johannes dåp,
22 til dagen hvem ble løftet opp fra oss. En av disse menn må sammen med oss være et vitne til hans oppstandelse”.
23 Og to reiste seg, Josef som ble kalt Barsabbas, med tilnavnet Justus, og Mattias.
24 Og en bønn ble sagt: Du Herre som kjenner alle hjerter, vis oss av disse to hvem som er den ene du velger,
25 til å ta imot sin del av tjenesten og apostelembete, av hvilket Judas forlot, for å reise til sitt eget sted.
26 Og deres lodd ble kastet, og loddet falt på Mattias, og han ble regnet med iblant de elleve apostlene.

KAPITTEL 2

1 Og i det pinsedagen var fullendt, var alle samlet på samme sted.
2 Og plutselig var det fra himmelen en lyd som om det kom en voldsom vind, og fylte hele huset der de satt.
3 Og det viste seg for dem flere tunger som av ild, som plasserte seg over hver og en av dem.
4 Og alle ble fylt av Den Hellige Ånd, og de begynte å snakke et annet tungemål, som Ånden ga dem å tale.
5 Men det bodde jøder i Jerusalem, gudfryktige menn, fra alle land under himmelen.
6 Men det var av denne lyden, de kom sammen i store mengder og flokker fordi hver enkelt hørte deres eget språk ble snakket.
7 Men alle ble overrasket og forbauset, og spurte hverandre: Se, er ikke alle disse som snakker, galileere?
8 Og hvordan hører hver av oss vår egen dialekt fra der vi kanskje er født?
9 Partere og medere og elamitter, og de som bor i Mesopotamia, både Judea og Kappadokia, Pontus og Asia,
10 både Frygia og Pamfylia, Egypt og distriktene mot Libya og Kyrène, og besøkende fra Roma, både jødiske og proselytter, kretere og arabere,
11 hører deres taler på våre språk om Guds store gjerninger.
12 Men alle ble overrasket og forskrekket, den ene spør en annen: Hva skal liksom dette være?
13 Men andre spøkte og sa at de var fulle av søt vin.
14 Men Peter reiste seg sammen med de elleve, hevet sin stemme, og sa til dem. Jødiske menn, og alle dere som bor i Jerusalem. La dette gjøres kjent for dere, og hør etter mine ord.
15 For det er ikke, som dere antar, at disse er fulle. For det er den tredje time på dagen.

Peter forklarer hva som foregår. Men dette er ikke som alle ”bibellesere” tror: At Peter snakker om Den Hellige Ånds komme på pinsedagen. For Peter er ikke opptatt av hvordan ordene blir sagt. Nei, han er opptatt av innholdet av ordene som blir sagt på de forskjellige språk. Det sies rett ut i vers 11 at det snakkes om Guds store gjerninger. Apostlene snakker

nemlig om innfrielse av Abrahams landløfte, og de snakker om den tid da hele Israel skal bli frelst. Dette bekrefter Peter litt senere i sin tale.

16 Men dette er det som er sagt gjennom profeten Joel.

17 Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at jeg heller ut fra min ånd over alle mennesker. Og deres sønner skal profetere, og deres døtre. Og deres unge menn skal se syner, og deres gamle menn drømme drømmer.

18 Og til og med på mine tjenere og på mine kvinnelige tjenere vil jeg i de dager helle ut fra min ånd, og de skal profetere.

19 Og gi undere i luften oppe, og tegn på jorden under, blod og ild og disig røyk.

20 Solen skal vendes til mørke, og månen til blod, enda det er før Herrens Dag kommer, den store og berømte.

21 Og det skal skje, at alle som på et vis kaller på Herrens navn blir reddet.

To tusen år forteller oss at den aktuelle pinsedag ikke hører med til de siste dager som profeten Joel sikter til.

Den store og berømte Herrens dag, er dagen med dom over de som ødelegger jorden.

Men det som profeten Joel forteller om skal skje mange generasjoner før Dommedag. For dette er hevn over israels fiendtlige naboland.

22 Israelittiske menn, hør etter disse ord. Denne Jesus fra Nasaret, en mann som fra Gud viste til dere mirakler og under og tegn, han som ved hjelp av Gud gjorde dette midt iblant dere.

Og som dere forstår:

23 Den fastsatte plan og forhåndskunnskapen han fikk overlevert fra Gud: Ved lovløse hender naglet og drept.

24 Hvem som Gud oppreiste, løste dødens smerte, i den grad han ikke var i stand til å holde han hos seg.

Den andre del av løftet – åndsdelene – er tilgivelse av synd ved tro. En avskaffelse av soning ved ofring. For Kristus er ofret en gang for å bære manges misgjerninger. Jes53:5.

25 For David snakker om ham (Jesus): Jeg (Gud) setter alltid Herren (Jesus) som et bilde for meg. Fordi han (Jesus) er ved min (Guds) høyre, skal han (Jesus) ikke snuble.

Jesus er Guds høyre. Jesus er kroppen. Gud er ånd. Jesus snubler ikke når Gud er Ånden.

26 La mitt hjerte glede seg ved dette, og la min tunge fryde seg. Men la også min kropp fortsette å leve i håpet.

27 Fordi min sjel ikke skal bli etterlatt til graven. Heller ikke gi din hellige å kjenne undergang.

28 Gjør kjent for meg livets veg. Fyll meg med glede ved ditt nærvær.

Vers 25-28 er hentet fra Salme16:8-11.

29 Menn og brødre, det er lov å snakke åpent til dere om patriarken David, og at han døde og ble begravet, og hans grav er i oss inntil disse dagene.

30 Da han var en profet, og forstod at Gud erklærte en ed til ham selv: Fra hans livs frukt som er av kjøtt ble Den Salvete oppreist, for å sitte på sin trone.

31 Han (David) snakket på forhånd om Den Salvete (Jesus) oppstandelse, at ikke hans sjel skal etterlates til graven, heller ikke skal hans kropp kjenne undergang.

32 Den som Gud reiste opp er denne Jesus, til hvilket vi alle er vitner.

Peter sier i vers 31 og 32 at David snakker om Jesus i versene 8-11 i salme 16. Peter forklarer hva versene i salme 16 betyr, og han legger stor vekt på den delen av landløftet som inneholder tilgivelse av synder. Hvilket er nevnt i Jer31:31-34.

33 Derfor er Guds høyre opphøyet, samt Den Hellige Ånds løfte mottatt ved fedrene. Han (Gud) heller ut av dette (løftet), hvilket dere nå ser og hører.

Vers 33 er en oppsummering av versene 22 til 32. Og her bekrefter Peter at apostlene snakker om landløftet.

Den ene salvede som Gud opphøyer ved sin høyre er Jesus. Men det finnes enda en salvet:

34 For David steg ikke opp i luften, men sier det samme (som er sagt i vers 25): Herren sa til min konge, sitt ved min høyre hånd,

35 inntil dine fiender på et vis er drept og er en fotskammel for dine føtter.

David steg ikke opp til himmelen for å sette seg ved Guds høyre, men kongen som David profeterer om har også en posisjon ved Guds høyre. I tillegg til Jesus, vers 25.

For David snakker også om landløftet og israels nye konge i salme 110, der denne setningen er hentet fra. Og denne delen av landløftet dreier seg om levevilkårene i Israel.

36 Da skal hele israels hus med sikkerhet forstå, at Gud har gjort både Herren og Den Salvede, denne Jesus som dere korsfestet.

Først når Abrahams landløfte blir innfridd skal alle israelere forstå at Herren har tatt på seg navnet Jesus. Peter bekrefter gjennom versene 22, 25 og 32 at Herren i gamle Testamente er den samme som Jesus i nye Testamente.

37 Men de forstod, og det stakk i deres hjerter, og de spurte både Peter og resten av apostlene: Hva skal vi gjøre, menn og brødre?

38 Men Peter sa til dem: Angre. Og la hver av dere døpe i navnet Jesus Den Salvede for tilgivelse av synd, og få Den Hellige Ånd i gave.

Når det stakk i deres hjerter er det ensbetydende med at de forstod sammenhengen.

39 Løftet er for dere, og deres barn, og alle de som er dratt langt av sted, hvor Herren Gud faktisk skal samle dem.

Landløftet er kun for israelere. Vers 14 og 22. Det er mye å lese om dette i Profetene. Eksempelvis i Esek34:13, 37:21.

40 Begge disse forskjellige ord er mer enn et vitnesbyrd og jeg trygler dere når jeg sier: Frels dere fra denne fordervede generasjon.

Det ene ordet er løftet om frelse ved tro, vers 22 til 33. Et løfte som ble innfridd gjennom ofring av Jesus Den Salvede.

Det andre ordet er løftet om Landet, vers 34 til 39. Dette løftet blir innfridd gjennom enda en salvet. Dette er Melkisedek – eller om en vil – David Den Salvede. Se Hebreerbrevet 1:9-13 og Salme 110.

41 De som faktisk da tok imot disse ord med glede ble døpt av ham. Og den dagen ble det lagt til omtrent tre tusen sjeler.

Hva er da igjen av pinsedagen slik Den kristne kirke fremstiller den? Ingenting.

42 Men de var samlet om apostlenes lære og fellesskapet, og brødsbrytelsen og bønner.

Men pinsemenighetene er tuftet på - i beste fall - en stor misforståelse. Men mest sannsynlig er vridningen av bibelteksten gjort av kirkens menn de første århundreder fordi de trodde at de gjorde Gud en tjeneste ved å utelukke israelerne fra sannheten og frelsen.

Om det er det ene eller det andre. Menighetene er bygget på løgn.

43 Men hver sjel ble redd, av mange både under og tegn som skjedde gjennom apostlene.

44 Men alle de troende holdt sammen, og hadde alt felles,

45 og de solgte eiendelene og eiendommene, og delte likt til alle, i den grad noen hadde behov.

46 Daglig møttes de til fellesskapet i tempelet, brøt brød i hjemmene, holdt måltid i glede og hjertets oppriktighet,

47 priste Gud, og hele folket hadde velvilje til dem. Og Herren la hver dag de som ble frelst til menigheten.

KAPITTEL 3

1 Men sammen reiste Peter og Johannes opp til tempelet på den niende time for å tilbe.

2 Og en mann som var lamm fra han ble båret fram fra sin mors mage. Han ble daglig plassert ved tempelets port som kaltes den vakre, for å spørre om almisser fra de som gikk inn til tempelet.

3 Han forstod at Peter og Johannes skulle gå inn til tempelet, og han bad dem om almisser.

4 Men Peter så rett på ham sammen med Johannes, og sa: Se på oss.

5 Men han aktet på dem, og forventet å få noe fra dem.

6 Men Peter sa: Sølv og gull har jeg ikke. Men det jeg har gir jeg til deg. I Jesus Kristus nasareerens navn, stå opp å gå.

7 Og han tok tak i hans høyre hånd for å reise seg. Og straks ble han sterk i sine føtter og ankler.

8 og han sprang opp og gikk, og han gikk sammen med dem til tempelet. Han gikk og hoppet og priste Gud.

9 Og alle folkene så at han gikk og priste Gud.

10 De kjente ham igjen, at det var han som satt ved tempelets fagre port for almisse. Og de ble fylt av forundring og skrekk over det som var hent med ham.

11 Men den helbredede lamme holdt seg ved Peter og Johannes, og alle folkene gikk sammen til dem ved søylegangen kalt Salomos', helt forbauset.

12 Men Peter oppfattet dette og talte til folket: Israelittiske menn, hvorfor er dere forundret over dette, eller hvorfor ser dere på oss, som om det er vår egen kraft eller fromhet som gjør at han kan gå?

Helt ifra Salomos tid, var forhallen til tempelet det viktigste stedet å formidle budskap til folket.

13 Den som er Abraham og Isak og Jakobs Gud, den som er våre fedres Gud, lovpris hans sønn, Jesus. Han som dere overleverte, og dere fornektet ham for Pilatus, avgjørelsen om frigivelse.

Peter provoserer israelittene grundig når han bruker metaforen "Guds sønn". Det er på denne måten apostlene pakker inn budskapet om Herren. Det er på denne måten Herren skjuler sitt ansikt for israelerne. Dette skriver profeten Jesaja om i Jes8:16,17. Først når man forstår hvem Gud er, først da gir det mening å dyrke Guds sønn.

14 Men dere fornektet helligdommen og rettferdigheten, og dere bad om at drapsmenn ble tilgitt,

15 men dere drepte livets mester. Han som Gud reiste opp fra døden, til hvilket vi er vitner.

16 Og ved troen på hans navn, har dette navnet styrket han som dere ser og kjenner.

Og gjennom troen er han gitt sin forlighet, og det like framfor dere alle.

Troen på navnet er tilstrekkelig. Det er ingen krav for frelse å vite hvem Herren er. Slik er det mulig å bli frelst, selv om Herren "skjuler sitt ansikt". Og slik har det vært i 2000 år. Men har man en gang fått innsikt i hvem Herren er, da er det liten hjelp å finne ved bare å holde seg til navnet Jesus. Heb6:1-10, 13:8,9.

17 Og nå, brødre. Forstå at dere har handlet i uvitenhet, som også deres ledere.

18 Men det som Gud på forhånd fortalte gjennom munnen til alle sine profeter, å få oppleve den Salvede, er på denne måte oppfylt.

Israelerne hadde allerede på den tiden ventet lenge på Den Salvede. Men poenget er at det er to Salvet. Den første salvede er Jesus, og den klarte de skriftlærde ikke å plassere, selv om han er omtalt i hele Jesaja kapittel 53. For det er ikke lett ut ifra Profetene å inndele i to Salvet. Men grunnteksten i nye Testamente er breddfull av denne lære.

19 Angre derfor og vend om, til utslettelse av deres synder, for det skal riktignok komme tider med hvile fra Herren og hans nærvær,

En gang i tiden skal Guds folk komme inn til hans hvile. Da er også levevilkårene i israelernes eget land medregnet. Heb4:1.

20 og han sendes som på forhånd skal fortelle dere om Jesus Den Salvede.

Historien om frelse ved navnet Jesus blir forkynt i tiden før Landløftet trer i kraft.

21 Hvem (Jesus, v.20) som faktisk skal komme på himmelen til tiden med fornyelse av alt.

Når Herren kommer tilbake blir alt som skal fornyes gjort uforgjengelig. Men tiden med fornyelse kommer lang lang tid etter at Landløftet trer i kraft.

(En skal sendes, v.20) Hvilket Gud snakket om gjennom munnen til alle sine hellige profeter fra alle tider.

Det skal komme en som på forhånd skal fortelle israelerne om Herren. Vers 20.

22 For Moses sa faktisk til fedrene at Herren deres Gud vil oppreise av deres brødre en profet som meg for dere.

En av deres brødre i menigheten. For husk at når Moses sa dette, var de ugudelige av israelittene ikke lenger iblant dem. 4Mos16:49, 17:10.

Det er den samme menigheten i den gamle som i den nye pakt. For det finnes bare en menighet. Matt8:11.

En som Moses er en som viser Israels barn vei til det lovede land.

På ham skal dere høre med alt hva han på et vis sier til dere.

Når det står "på et vis" kan det bety at han ikke snakker til israelittene på vanlig måte, men formidler budskapet på et annet vis.

23 Men det skal skje, at hver sjel, hvem som på et vis ikke vil høre profetens budskap, skal bli utryddet av folket.

De som hører, får budskapet formidlet på annet vis enn gjennom ørene. Kanskje budskapet leses.

24 Men også alle de som profeterte fra Samuel og den ene etter den andre, hvor mye de snakket, de forutsa det som skal hende også i disse dager.

Det sies indirekte at den nye Moses skal profetere om tider med hvile. En hvile som kommer fra Herren. vers 19.

For i tillegg til den nye Moses, har også alle profeter skrevet om israelfolkets tilbakekomst eller Abrahams landløfte eller frelsen som hører til landløftet. Ikke bare om de siste dager som nevnes i vers 21. Det er forskjellige profetier til forskjellige tidsperioder. Den nye Moses skal dermed også profetere om de siste tider.

25 Dere er profetenes barn, og pakten som Gud etablerte til fedrene våre, sier til Abraham: Og av dine etterkommere skal alle slekter i landet velsignes.

Her berøres en viktig del av landløftet. Nemlig velsignelse av folket.

26 Gud setter dere fremfor alt, oppreiser Jesus sin tjener, han sendes ut for å velsigne dere, (Heb12:28) i det enhver vender bort fra deres synder.

Denne tjeneren er den Messias israelerne har ventet så lenge på.

KAPITTEL 4

1 Mens de snakket til folket, kom prestene og lederen for tempelet og saddukeerne til dem.

2 Og de var oppbrakt på grunn av det de lærte folket, og fortellingen om at Jesus ble reist opp fra døden.

3 Og de tok tak i deres hender, og satte dem i fengsel til neste dag. For det var kveld allerede.

4 Men mange tilhørere trodde på ordene. Og tallet på menn var omtrent fem tusen.

5 Men neste morgen var de samlet, lederne og de eldste og de skriftlærde i Jerusalem,

6 og øverstepresten Annas, og Kaifas, og Johannes, og Aleksander, og så mange det var av øversteprestens type.

7 Og de ble plassert midt iblant dem og de ble spurt: Med hvilken kraft eller i hvilket navn gjør dere dette?

8 Da ble Peter fylt av Den Hellige Ånd og sa til dem: Folkets ledere og Israels eldste:

9 Når vi i dag blir avhørt for gode gjerninger gjennom hvilket dette syke mennesket er helbredet,

10 blir det kjent blant alle dere og hele Israels folk, at ved Jesus Kristus nasareerens navn, han som dere korsfestet, han som Gud reiste opp fra døden, at gjennom dette står denne framfor dere helbredet.

11 Dette er den stein som er forkastet av dere bygningsmenn, den som er blitt til hoved-hjørnestein.

Peter slår fast at navnet Jesus er snublesteinen for israels hus som profeten Jesaja har profetert om. 1Pet2:7, Jes8:14,15.

12 Og ikke er noen frelst gjennom noe annet, for det er ikke noe annet navn under himmelen som er gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.

Den eneste som kan frelse er Israels Gud. Dette er samme mann som etablerte pakten med Abraham, 1Mos17:1,2,21,22, 18:1,2. Men mannens navn ble ikke offentliggjort før Jesus selv offentliggjorde det.

13 Men de la merke til Peter og Johannes frimodighet og forsto at de var vanlige ulærde mennesker, de ble forundret, og de visste at de begge hadde vert sammen med Jesus.

14 Men de så at mannen som var helbredet stod med dem, og ingen ville si imot.

15 Men de befalte dem å gå ut av rådsmøtet, og de diskuterte med hverandre. Og de sa: Hva skal vi gjøre med disse menneskene?

16 For ettersom det er kjent at under skjer ved dem, det er synlig for alle innbyggere i Jerusalem, kan det ikke benektes.

17 I stedet, så at det ikke skulle spre seg til flere enn folkene, kom de med truende advarsler om at de ikke mer skulle snakke til noen mennesker om dette navnet.

18 De kalte på dem og ga dem absolutt ordre om at de ikke skulle snakke og heller ikke undervise om Jesus' navn.

19 Men Peter og Johannes svarte dem og sa: Hvis det er riktig å adlyde dere fremfor Gud, eller mer enn Gud, så la det være deres avgjørelse.

20 For vi kan ikke la være å snakke om det vi har sett og hørt.

21 Men de fortsatte å true, men løslot dem, for ingen fant ut hvordan de kunne straffe dem, på grunn av folkene, fordi alle lovpriste Gud for det som var skjedd.

22 For det var mer enn førti år, det mennesket som dette helbredende mirakel skjedde på.

23 Men de ble løslatt og dro hjem, og de fortalte hva øversteprestene og de eldste sa til dem.

24 Men de som hørte på hevet stemmen i sammen mot Gud, og sa: Mester, du er Gud som gjorde himmelen og jorden og havet og alt som er i dem.

25 Du er den som gjennom din tjener Davids munn sier: Hvorfor raser hedningene, og hvorfor legger folkene tomme planer?

26 De som er konger i landene tar oppstilling, og de som er herskere samler seg på den samme måte mot Herren, og mot hans salvede.

David profeterer om araberkrigen. Disse ordene er hentet fra salme 2. Den Salvede er han som Gud sikter til når han sier: " Du er min sønn, jeg har født deg i dag" Det er tydelig at dette er kongen på Sion, og at det er denne kongen som skal kunngjøre det som er fastsatt av Gud. For Guds hemmelige plan skal kunngjøres.

I salme 2 siktes det spesielt til krigen mot Israels fiender, araberne. Trussel om araberstatenes utslettelse omtales i vers 3.

Salme 110 forteller også om en konge med navn Melkisedek som skal holde dom og knuse konger på hevners dag. Hebreerbrevet kapittel 5 vers 5 og 6 viser at det er den samme salvede som omtales i salme 2 og i salme 110.

De som hersket tok oppstilling. Og det gjorde de mot Jesus på samme måte som araberne skal ta oppstilling umiddelbart før araberkrigen, mot Israel, mot Herren, og mot Herrens Salvede. Derfor står det skrevet: "på samme måte"

27 For i sannhet samlet de seg mot din hellige tjener Jesus, han som er salvet, både Herodes og Pontius Pilatus, sammen med hedninger og Israels folk. Din hånd gjorde det den skulle og din forutbestemte plan skjedde.

Dette kommer til å skje igjen. For det er om Araberkrigen disse versene egentlig er skrevet: Jesus sin tjener (hånd) gjør det han skal, og den forut bestemte plan skal skje.

28 Og nå, Herre. Vis velvilje mot de som truet,

29 og gi dine tjenere full tillit for å fortelle dine ord, (Apg3:23) ved din utstrakte hånd er du til helbredelse,

30 og tegn og under skjer ved din hellige tjener Jesus' navn.

Nå er tiden kommet for å vise velvilje mot de som truet. Det var de skriftlærde som truet, se vers 17, 21. Gud rekker ut sin hånd til israelerne som får sin skjebne snudd til helbredelse. Og det skjer også denne gang ved at en Herrens tjener forteller om samme navn som ble fortalt da den lamme mannen ble helbredet. Og både tegn og under skal skje.

Denne Herrens tjener er Herrens Salvede.

Dermed er helbredelse av den lamme mannen blitt til et bilde på helbredelse av Israel.

Nettopp fordi Israel med sin lidelseshistorie trenger helbredelse.

Og vi vet hva som skjedde med de skriftlærde og hele israels folk på den tiden de fortsatt truet. To tredjedeler ble utryddet, og resten ble spredd ut i landene.

Dermed er skjebnen beseglet for de som nå truer Israel.

31 Og de ba og stedet skalv hvor de var samlet, og de fyltes alle av Den Hellige Ånd, og de snakket Guds ord med tillit.

32 For blant mengdens troende var hjertet og sjelen ett. Og ikke en sa at noen eiendeler var hans eget. I stedet var de alle et fellesskap.

33 Og med stor kraft ga apostlene bort vitnesbyrdet om Herren Jesus oppstandelse, og stor velsignelse var over dem alle.

34 For det var heller ikke noen fattige blant dem, for hva de hadde av egen jord eller hus ble solgt, og verdien av salget ble brakt fram,

35 og plassert foran apostlenes føtter. Men det ble delt ut til alle som på et vis hadde behov for noe.

36 Men Josef, han som ble kalt Barnabas av apostlene, hvilket betyr, oversatt, trøstens sønn, en levitt,

37 med sin slekt fra Kypros, hadde selv en åker, som han solgte for penger, og han la sin kappe foran apostlenes føtter.